

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Priecelovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobkyne: **JUDr. A. K., správkyňa konkurznej podstaty úpadcu P., s. r. o.**, P., IČO: X., zastúpenej JUDr. M. T. ml., advokátom, S., proti žalovanému: **M.-G., s. r. o. (predtým F. G., spol. s r. o.)**, Š., IČO: X., zastúpenému JUDr. D. S., advokátom, P., **o zaplatenie 995,82 eur (30 000,-- Sk) s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cbi/4/2008-78 zo dňa 9. júna 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cbi/4/2008-78 zo dňa 9. júna 2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 3Cbi/4/2008-78 zo dňa 09. 06. 2008 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30 000,-- Sk s 13% ročným úrokom z omeškania od 02. 09. 2005 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 11 250,-- Sk.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou, doručenou súdu dňa 12. 04. 2006 a doplnenou zo dňa 02. 03. 2007 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 30 000,-- Sk s 13% ročným úrokom z omeškania od 02. 09. 2005 do zaplatenia z dôvodu, že pohľadávka žalovaného na zaplatenie sumy 30 000,-- Sk vznikla vyhlásením konkurzu a na základe faktúry zo dňa 30. 06. 2005 mu bola dňa 01. 07. 2005 vyplatená, t. j. po vyhlásení konkurzu, bez súhlasu žalobkyne, a teda neoprávnene.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 20. 06. 2005, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka P., s. r. o. a za správkyňu konkurznej podstaty bola ustanovená žalobkyňa. Podľa § 13 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV), účinky vyhlásenia konkurzu nastanú okamihom vyvesenia uznesenia na úradnej tabuli súdu. Uznesenie súdu o vyhlásení konkurzu bolo na úradnej tabuli vyvesené dňa 20. 06. 2005. To znamená, že účinky konkurzu nastali v uvedený deň. Okrem toho v uvedený deň jeden z konateľov – Ing. C., uznesenie prevzal, a teda spoločnosť sa dňa 20. 06. 2005 o vyhlásení konkurzu dozvedela.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalovaný faktúrou zo dňa 30. 06. 2005 vyúčtoval spoločnosti P., s. r. o., sumu 30 000,-- Sk ako dohodnutú čiastku v zmysle Zmluvy o sprostredkovaní služby, uzavretej dňa 31. 01. 2005, a že uvedená suma bola žalovanému vyplatená dňa 01. 07. 2005.

Žalobkyňa uviedla, že súhlas na úhradu sumy 30 000,-- Sk žalovanej spoločnosti nedala, a že tento dal konateľ O. R. Žalovaný nespochybnil, že sumu 30 000,-- Sk od úpadcu prevzal a nespochybnil tvrdenie žalobkyne, že plnenie žalovanému poskytol O. R., ako konateľ spoločnosti P., s. r. o., a že žalobkyňa na uvedené plnenie nedala súhlas.

Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že úpadca plnil dňa 01. 07. 2005 sumu 30 000,-- Sk žalovanému. Peňažné prostriedky sú podľa § 6 ZKV súčasťou konkurznej podstaty. Ak teda úpadca po vyhlásení konkurzu poskytol žalovanému plnenie, tak sa jedná o úkon úpadcu, týkajúci sa majetku podstaty. Pritom podľa § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV právo nakladať s majetkom podstaty vyhlásením konkurzu, prešlo na žalobkyňu, ako správkyňu konkurznej podstaty. Poskytnutie plnenia žalovanému vo výške 30 000,-- Sk úpadcom, je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinné, čoho právnym dôsledkom je, že žalovaný je

povinný prijaté plnenie vrátiť. Bez právneho významu v danej veci je, či žalovanému právo na plnenie vzniklo alebo nevzniklo.

Žalobkyňa prípisom zo dňa 08. 08. 2005, ktorý bol poštou doručovaný dňa 11. 08. 2005 a bol jej vrátený dňa 30. 08. 2005, ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote, vyzvala žalovaného na úhradu sumy 30 000,-- Sk do 2 dní odo dňa doručenia prípisu.

Je nesporné, že žalovaný peňažný záväzok v žalobkyňou stanovenej lehote, ako ani do dňa rozhodnutia prvostupňového súdu neuhradil, preto je s jeho úhradou v omeškaní, a žalobkyni preto vzniklo právo na úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. V rozhodnom období bola základná úroková sadzba NBS vo výške 13% ročne, preto žalobkyňou uplatnená výška úrokov z omeškania, a to 13% ročne, je oprávnená. Súd mal za to, že žalovaný je s úhradou sumy 30 000,-- Sk v omeškaní od 02. 09. 2005.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.).

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote podľa § 204 ods. 1 O. s. p. odvolanie. V odvolaní uviedol, že súd je viazaný návrhom na začatie konania a nemôže žalobkyni priznať niečo, čo sa nepožadovalo v návrhu na začatie konania. Žalobkyňa až v priebehu konania začala poukazovať na § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV, a preto sa žalovaný domnieva, že súd sa dôsledne touto zásadou neriadil. Žalobkyňa v návrhu na začatie konania žiadala plnenie titulom odstúpenia od Zmluvy o sprostredkovaní služby, čo jasne z obsahu návrhu na začatie konania vyplýva, keďže tento sa opiera o odstúpenie od predmetnej zmluvy. Podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, pričom podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka strana, ktorej odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vráti. Návrhom na začatie konania sa teda požadovalo vrátenie plnenia na základe odstúpenia od zmluvy.

Napádané rozhodnutie sa však opiera o úplne iný titul, a to o § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV, teda neúčinnosť právneho úkonu úpadcu voči konkurzným veriteľom. V danom prípade ide o osobitný nárok sui generis, ktorý však nikdy v konaní zákonným spôsobom nebol uplatnený. Ak by súd chcel oprieť svoje rozhodnutie o vyššie spomenuté ustanovenie, potom

takémuto rozhodnutiu musel predchádzať návrh žalobcu na zmenu návrhu na začatie konania a uznesenie súdu o jeho pripustení, čo sa však nestalo.

Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje rozhodnutie prvostupňového súdu za nesprávne, pretože súd postupoval procesne nesprávne a priznal niečo, čo žalované nebolo. Ak by napádané rozhodnutie malo byť správne, potom zo strany žalobkyne ide o výkon práv v rozpore s poctivým obchodným stykom v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, ktorý nemôže požívať právnu ochranu, a to nielen s ohľadom na skutočnosť, že v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu uplynuli 2/3 mesiaca, ale aj preto, že služba podľa Zmluvy o sprostredkovaní služby bola za celý mesiac jún 2005 vykonávaná.

Žalovaný žiada, aby odvolací súd napádané rozhodnutie zmenil tak, že návrh na začatie konania ako nedôvodný v celom rozsahu zamietne a žalobcu zaviazne k náhrade trov.

K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že tvrdenie žalovaného, že by nárok žalobkyne uplatnený do konania bol vyvodенý z jej odstúpenia od Zmluvy o sprostredkovaní služby uzatvorenej so žalovaným, je zavádzajúce. V druhom odseku čl. III. žaloby žalobkyňa výslovne uviedla, že po vyhlásení konkurzu nie je možné takúto pohľadávku uhradiť v hotovosti, teda suma vyplatená dňa 01. 07. 2005 bola vyplatená bez súhlasu žalobkyne neoprávnene. Aj judikatúra súdov Slovenskej republiky vo svojich viacerých judikátoch ustálila, že súdy nie sú viazané právnym názorom žalobcov. Žalobkyňa uplatnila do konania nárok titulom nezaplatenia dlžnej sumy žalovaným.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s .p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s .p., § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

Žalobkyňa sa predmetnou žalobou domáhala peňažného plnenia vo výške 30 000,-- Sk (995,82 eur) voči žalovanému. Na odôvodnenie opodstatnenosti uplatnenej pohľadávky uviedol, že faktúra č. 52005 bola na žalovaného vystavená v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok – Zmluvy o sprostredkovaní služby, uzavretej medzi úpadcom a žalovaným dňa 31. 01. 2005. Platba však bola úpadcom realizovaná bez súhlasu správkyne dňa 01. 07. 2005, t.j. po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka P., s. r. o., P., s poukazom na skutočnosť, že po vyhlásení konkurzu už nie je možné pohľadávku uhradiť v hotovosti, ale žalovaný je povinný si ju prihlásiť v rámci konkurzného konania a následne žalobca odstúpil od zmluvy s odkazom na ust. § 14 ods. 2 ZKV.

Súd je zásadne viazaný žalobným petitom, ktorý znel na peňažné plnenie a nie právnou kvalifikáciou uplatneného nároku. Žalobca musí v žalobnom návrhu jasne, stručne, a zrozumiteľne uviesť skutkový stav veci, od ktorého odvodzuje porušenie či ohrozenie svojho práva v sporovom konaní (§ 79 ods. 1 O. s. p.). Uvedený skutkový stav veci musí súd subsumovať pod hypotézu príslušnej právnej normy a následne vykonať aplikáciu a interpretáciu práva.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že konkurz na majetok dlžníka bol vyhlásený Krajským súdom Košice sp. zn. 2K 5/2005-51 dňa 20. júna 2005, žalobkyňa nedala súhlas na úhradu sumy 30 000,-- Sk, platba bola žalovanému poskytnutá na základe súhlasu konateľa úpadcu a žalovaný túto platbu prijal 01. 07. 2005, t. j. zjavne po vyhlásení konkurzu. Účinky vyhlásenia konkurzu nastali v zmysle ustanovenia § 13 ods. 5 ZKV dňom 20. 06. 2005. Podľa § 14 ods. 1 písm. a/ zákona vyhlásením konkurzu prechádza oprávnenie nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty, ako aj výkon práv a povinností na správcu a právne úkony úpadcu, ktoré sa týkajú tohto majetku, sú voči konkurzným veriteľom neúčinné. Úpadca nemôže bez súhlasu správcu nakladať s majetkom, ktorý tvorí konkurznú podstatu (§ 6 ZKV). Preto žalobkyňa ako správkyňa konkurznej podstaty sa oprávnenne domáhal uspokojenia uplatnenej pohľadávky voči žalovanému, ktorý tvorí podstatu.

Námietka odvolateľa, že vyplatená suma mu patrí v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok, a preto mu bola oprávnenne vyplatená, je v predmetnom konaní irelevantná.

Po vyhlásení konkurzu je ako veriteľ pohľadávky povinný postupovať v zmysle zákona o konkurze a vyrovnaní a prihlásiť si ju za podmienok stanovených v tomto zákone.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a § 224 ods. 1 O. s. p. Keďže úspešný žalobca si neuplatnil trovy konania, neboli mu priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. marca 2011

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová